

Minningarorð um bróður mín

– Kristian Justinussen (Gissa)

øll, og føldu vit okkum trygg, bara tú vart við - sterkur sum fáur.

Gissa góði, tín lívsleið fevndi víða. Tey fyrstu árinu búleikaðist tú, við tíni familju, í Grønlandi (Sukkertoppen). Síðan lá leiðin aftur á Klettarnar, og minnst eg væl, tá tit býgdu tykkara snotuliga heim uppi á Sporamørk í Leirvík.

Men tann spennandi og rokuti persónur tú vart, leitaði tú tær til tað fremmanda og ókenda, tí tær dámdi væl avbjóðingar. So fyri smáum 30 árum síðani, tókst tú aftur pelarnar upp og flutti við familjuni, lá leiðin tá til tað, sum vit kallaðu “Tað svartasta Afrika - Namibia”. Tí tú vildi troyta aðrar leiðir, og segði tú mangan, at Namibia hevði tað besta veðurlagið í heiminum.

Leita vit aftur til barnaárinu, so var Gissa boyggi borðin í heim úti á Egg í Leirvík tann 8. Mars. 1959. Sostatt hevði tín 61 ára føðingardagur verið seinasta sunnudag.

Tú vart ein sera fittur og eygagóður smádrongur. Tá á døgum vóru ongar vøggustovur og barnagarðar, so tey eldru systkini passaðu uppá tey yngri, og bleiv tað mín lutur at hava teg við mær, tí mamma var altíð so bangin fyri fjøruni. Her komu vit bæði at vera sera nær knýtt, og vardi tað alt lívið. Men tú vart nemmur at passa, minnst tá vit sum smágentur plagdu at strikla glaskúlur, og tú vildi sleppa uppí part. Tá gav eg tær eina skeið í hond, og sat tú so hugagóður og gróv. Tað skuldi ikki so nógv til at gleða teg. Tá var eg tann stóra, og tú tann lítli, men skjótt broyttist.

mangt farið her í Føroyum og kring knøttin. Mangt eitt kalvamiðið hevur tú eisini troytt, og ført góðan fong heim til landa.

Gissa, tú hevði nógvar góðar gávur fingið frá vár Harra. Sterkur sum fáur, var til ymiskar kappingar, sum oftast kláraði tú teg avbera væl. So vart tú eisini óførur at føra pennin, dugdi væl at yrkja til ymsik høvi m.a. føðingardagar og brúdleyp. So seint sum til okkara gullbrúdleyp, har tú tíðanverri ikki kundi vera við, sendi tú eina yrking. Tað eina versið er so sigandi og væl orða:

*“Fimti ár farðin, jú nógv er at takka fyri
Leiðing hon stroydd varð við sukur og salt
Tøkkina fái hin klóki og góði Hirði
Gløggla skapaði hann tykkum alt”
(We love you lots, from all of us in Afrika)*

Barnavinur av heilum hjarta. Var ein sera góður pápi, og ikki at gloyma abba-børnini, sum stóðu tínum hjarta so nær. Ja øll børnini í familjuni elsaðu teg, og gleddu tey seg altíð, tá ið tú komst at vitjað. Tú gavst tær tíð at vera um tey, og tey sóu so nógv upp til tín.

Góði Gissa, nú byrjar várið so spakuliga her hjá okkum, og foldin er við at vaknað aftur eftir ein stormharðan og brimbardan vetur.

Nú bróta ikki fleiri brotasjógvar hjá tær, nú er friður. Vit høvdu øll gleitt okkum til í apríl, sum tú segði at tú komst heim aftur. Men so skuldi ikki vera. Vit øll sum eftir eru, standa spyrjandi “HVÍ?” fáa onki svar. Men sorgin er so nívandi, tí vit øll vóru so sera góð við teg, fyri tað góða menniskja tú vart.

*“Her tú hoyrði móður-rødd
Borðin var á móður-armi
Lá so trygt at móður-barmi
Var tú bæði gøddur og skøddur
Her í broddum og í iðum
Bardist tú við streymum stríðum
Lærði lívsins beisku kor
Innan fyri bátaborð”*

Hendan vakra Kyndilsmessu morgun, 2-2-20, komu nógvir tankar fram fyri meg. “Um lívið sum heild”.

Fyrst nú havi eg kunna tikið meg saman at festa á blað, nøkur fátøk orð um teg, tí orð eru fátøk í slíkari støðu, góði Gissa.

Hesin morgunin minnst meg aftur á tær stóru upplivingarnar mær vóru ungar. At siggja tað fremmanda, fantastiska og sólrika Afrika - Namibia. Tí uttan teg Gissa, var eg hesar upplivingarnar fátakari. “Kapp Góðar Vónir, Robbin Island, og tað villa og stórsliga djóralívið, á teim villu víddunum”.

Gissa, tað vóru nógv sum høvdu teg sum ferðaleiðara. Tú tókst tær tíð, um tað var høgur ella lágur, sum komu á gott hjá tær. Blíður og umfevnandi við

Gissa, sum tú vakst til manns, og styrkin tók til, sást tíðiliga at sjógvurin dróg, sum hjá teimum flestu mannfólkunum í familjuni. Tú bleiv skipari og førði

*“Sorg er endaleysur kærleiki”.
Hvíl í friðið góði Gissa boyggi.*

Stórasysti tín
Esther